

NOVĂȚEANUL

Publicație lunară independentă

ORAȘUL NOVACI ❖ ANUL V, NUMĂRUL 51 ❖ Sâmbăta, 23 Septembrie 2017 ❖ ISSN 2392 - 6961

A ÎNCEPUT NOUL AN ȘCOLAR

A venit toamna. Cel puțin calendaristic. Și odată cu ea, ca de obicei, a început și noul an școlar.

După binemeritata vacanță de vară, școlile sunt iarăși pline de copii.

Ziua de luni, 11 septembrie, a fost o zi deosebită. Elevii din clasele mai mari erau nerăbdători să-și revadă colegii, să împărtășească impresii de pe timpul vacanței. Cei mici, prichindeii, care au lăsat grădinița în vară, au pășit acum pe porțile școlii cu emoții și cu așteptări din partea părinților.

A fost o zi minunată. Părinții, dar și unii bunici au venit și ei la școală, alături de copiii și nepoții lor.

În toate școlile au avut loc festivități de deschidere a noului an școlar la care au luat parte cadrele didactice, copiii, părinți, dar și cei care conduc destinele localităților.

La Novaci, în toate școlile a fost prezent primarul orașului, dr. ing. Dumitru Leuștean, dar și reprezentanți ai Poliției și Jandarmeriei orașului.

Au fost momente minunate. După festivități, elevii au mers în clase. Unii au găsit pe bănci manuale noi, alți ... mai așteaptă. Spre exemplu, clasele pregătitoare nu au nici-un manual, iar clasele a V-a, la fel.

Avem un Guvern, un minister, al EDUCAȚIEI, care, mai bine n-ar mai fi. Adică, începe anul școlar fără manuale. Păi cum este posibil așa ceva? V-ați luat salariile domnilor din minister? Nu aveți muștrări de conștiință? Sigur că nu!

Dincolo de brambureala din Ministerul Educației, să urăm tuturor elevilor succese deosebite în noul an școlar.

Constantin DĂRVĂREANU

Soarele Novacilor

138 DE ANI DE LA NAȘTEREA LUI DUMITRU BREZULESCU

Dumitru Brezulescu s-a născut la Novaci, la 20 septembrie 1879, ca fiu al învățătorului Dumitru Breazu, 37 de ani și Ioana, 21 ani, casnică. Rămas orfan de tată din fragedă copilărie (1884), Dumitru Brezulescu îl are ca tutore pe Gheorghe Preoteșescu, iar de grija, creșterea și educarea lui ocupându-se învățătoarea Paulina Răduțescu, căreia îi va purta o vie prețuire și recunoștință.

La împlinirea vârstei școlare, intră la școala satului, terminând cele șase clase primare câte se învățau pe atunci, obținând în fiecare an premiul I.

Urmează apoi Gimnaziul real din Târgu-Jiu, iar după terminarea acestuia se înscrie, prin concurs, la Liceul Clasic „Traian” din Turnu-Severin, unde este premiant în toate clasele și premiant de onoare al liceului.

După terminarea liceului se înscrie la Universitatea din București, Facultatea de Drept, unde e proclamat licențiat în drept în anul 1905, cu „Magna cum laudae”. Teza de licență - „Contribuțiuni la studiul proprietăților în devălmășie” (o pagină din Chestiunea Tărănească).

Își desăvârșește cultura juridică la Facultatea de Drept din Paris, trecând toate doctoratele cu laude.

După absolvirea Facultății de Drept din Paris, revine în țară, la țărani, în mijlocul cărora se simțea cel mai bine, refuzând propuneri dintre cele mai tentante de a ocupa o funcție la nivel înalt. Se înscrie la Baroul Local Gorj, fără să se stabilească în Târgu-Jiu, ci în Novacii lui dragi.

Iată ce consemnează „Gorjeanul”, an XIII, nr. 28-29 din 26 iulie 1936: „Îndrăgostit de țară și de țărani, în mijlocul cărora se simțea atât de bine, Brezulescu revine în

patrie și în loc să primească diferitele propuneri, care de care mai atrăgătoare, ce-l îmbiau a trece în frumoase situații în capitala țării, el vine în Gorj și se înscrie în baroul local. Nu se stabilește însă în Târgu-Jiu, ci în Novacii lui dragi, de care îl lega nu numai mormântul tatălui, ale cărui însușiri sufletești le moștenea din plin, contribuind la ridicarea regiunii Novacilor și a tuturor satelor învecinate din starea de sărăcie și întuneric în care înota.

Constantin DĂRVĂREANU

Pag. 2

ȘCOALA

Septembrie își flutură filele prin grădini, crânguri, poieni și păduri. Începe toamna, cu bogățiile sale de rod, cu miresme de arome și simfonii de culori, dar și cu nori negri și fulgii pe la munte. Prima lună a toamnei este și timpul începerii școlilor, cu alaiul lor de glasuri ale copiilor, aidoma unor clinchete ale argintului pur. Acum începe un nou asalt în vasta întindere a cunoașterii, depănarea amintirilor din vacanță, nostalgia pentru zilele frumoase ale drumețiilor montane, ale bălăciturii în apa cristalină a râurilor sau în spumele întinderilor nesfârșite ale mării.

De multe secole școala a fost și este prima instituție a unei societăți. Așa se face că vechiul înțeles al lui *schola*, de

unde vine la noi cuvântul școală, a fost acela de loc întărit, bine apărat. Este și firesc, pentru că aici se afla și se află viitorul unei comunități, al întregii omeniri. Aceasta pentru că, vrând-nevrând, trebuie să recunoaștem că numai prin preocuparea atentă a modului de creștere a noilor generații putem supraviețui trecerii nemiloase a timpului care macină, distruge dar și reconstruiește totul.

Începutul cursurilor în școli aduce cu sine în fiecare an un noian de proiecte, de aspirații. În acest an școlar sperăm să fie mai bine ca în cel sau cei anteriori, să sporească grija autorităților pentru buna desfășurare a învățării, pentru condițiile din activitatea elevilor,

a cadrelor didactice și personalului ajutător, să existe un nivel mai înalt al motivației elevilor pentru o învățare temeinică. Ceea ce te întristează când se vorbește adesea de școală este critica dură a acesteia, de cele mai multe ori fără o analiză profundă. Se trezește așa, un ins sau altul, din lungul somn al necunoașterii temeinice al realităților românești și începe „a trage cu praștia” în prima instituție a neamului prin tot felul de reproșuri: ba că profesorii sunt slab pregătiți, ba că administrația școlară de la diferite nivele este incapabilă de a lua decizii corecte, ba că programele școlare sau manualele au tot felul de „bube” sau că elevii sunt dezinteresați să învețe.

Desigur, școala și slujitorii ei, fiind oameni, au multiple nerealizări, unii lacune în pregătire sau în practicarea unei educații și instruirii la nivelul secolului XXI. Dar de aici până la arunca cu noroi, a anatemia un întreg învățământ este ceva făcut în mod vizibil cu rea intenție. Se înțelege că diverșii moftangii care critică 24 de ore din 24 învățământul, fără a găsi ceva cât de cât pozitiv, dovedesc dificultăți în stăpânirea legilor gândirii corecte, o slabă cunoaștere a realității românești și a problematicei educației și instruirii.

Prof. univ. dr. N. VINȚANU

Pag. 2

ȘCOALA

Urmare din pag. 1

Din chiar limbajul folosit în aceste critici constăți grave erori în înțelegerea fenomenelor care alcătuiesc învățământul românesc.

Am puncta mai întâi că școala, deși este primul motor al dezvoltării unei societăți nu prea poate fi mai bună decât societatea însăși, școala fiind mai degrabă oglinda unei societăți. Să ne explicăm: școala pregătește astăzi oamenii de bază în diferitele comunități viitoare; ceea ce se învață în școală azi se poate grupa în mai multe părți: limbaje (limba maternă, limbi străine, limbaj matematic, informatic, științific, artistic etc.); la acestea se adaugă informațiile, respectiv cunoștințele din diferitele domenii, precum și moduri concrete de acțiune – metode de lucru, capacități de acțiune, îndemnări și obișnuințe etc. Toate acestea nu sunt luate din cosmos ci din societatea noastră. De aici o primă mare problemă care se ridică în fața activităților școlare: învățământul furnizează limbaje, informații, metodologii de acțiune cel mai adesea la nivelul epocii de azi, în vreme ce societatea (locul de muncă, strada, familia, mass-media etc.) promovează și lucrează cu un nivel scăzut de limbaje, informații sau metodologii. Că este așa ne-o spun sociologii care au aflat că românul obișnuit folosește în comunicarea cotidiană cam 600 de cuvinte, din care o bună parte sunt înjurături. La aceasta mai adăugăm că numeroase instituții private sau uneori chiar de stat organizează cursuri de calificare de câteva luni, în urma cărora devii mecanic auto, coordonator de proiecte etc., adică meseriași, fără să faci cine știe ce școală îndelungată.

Din aceste minore exemple rezultă în primul rând că școala încearcă să împingă înainte dezvoltarea socială prin curricula pe care o are, în vreme ce societatea este blocată, rămasă în anumite obișnuințe, percepții și idealuri care țin „de aici și acum” și nu de ceea ce se va întâmpla mâine sau peste 20-30 de ani. La aceasta adăugăm că practica socială reală de 28 de ani în România a inoculat majorității oamenilor și deci și tinerilor, respectiv copiilor, că succesul de azi în viață se reduce la bani. Așa se face că dacă poți câștiga bani mulți fără să te întrebe cineva cum, poți deveni un exemplu demn de urmat, un reper pentru majoritatea semenilor și mai ales pentru cei din noua generație.

Curios este că îmbogățirii de după 1989 în marea lor majoritate sunt absolvenți de școală generală sau liceu și nu cu studii superioare. Desigur aici sunt multiple explicații. Unii spun că doar școala lor puțină le-a permis să fie creativi, să aibă personalitate, alții că au avut o inteligență nativă deosebită, adică nu ceva format prin învățare sistematică în școală. Credem că în ambele variante sunt erori și că aici este vorba poate mai degrabă de „scopul scuză mijloacele”. Unii dintre noi cunosc poate cazul unui îmbogățit de pe malurile Gilortului la care pe la începutul anilor '90 fiind un simplu muncitor a venit o bătrânică cu o pungă jerpelită plină cu galbeni. Acesta a spus că de fapt galbenii ar fi doar niște tinichele de aramă, aruncându-i femeii câteva sute de lei drept plată. Cu ajutorul a 2-3 cocoșei a procurat de la un mare combinat cantități imense de materie primă pentru nu știu ce produse chimice umflăte bine cu apă de Gilort.

Școala pusă în fața unor astfel de situații și a multor altele, desigur pare a fi descoperită. Dar numai pentru moment, pentru că ea nu poate promova hoția, minciuna, înșelătoria, demagogia etc. Acestea sunt învățate de noua generație din mediu de viață, de aici și ruptura de care vorbeam mai sus.

Celor care au de făcut numai reproșuri la adresa școlii românești le-aș mai aminti un fapt extrem de important. Încotro merge societatea românească? Cum va arăta țara, orașul nostru peste 50 de ani? Dacă întrebăm așa ceva capete doar unele răspunsuri vagi, de genul: o să fie mai bine; ne descurcăm noi etc. Nici pomeneală despre faptul că în 30-40 de ani se epuizează hidrocarburile, că după cum se pare într-un viitor nu prea îndepărtat se va redesena harta Europei sau că exodul în masă al românilor se va accentua. Nu se știe mai nimic despre – unde și cum vor lucra cei care sunt acum pe băncile școlii, ce capacități se cer antrenate pentru a face față provocărilor timpului, tehnologiilor, valorilor de migrații etc. Adică nu avem un proiect de țară, de județ, de oraș sau comună pe termen lung. Iar dacă nu avem un astfel de proiect nu știm ce să conțină programele școlare, manualele, lecțiile etc. Aceasta înseamnă că nu putem privi în viitor, pentru că nu-l putem vedea și, ca atare, ne uităm doar spre acest prezent confuz și contradictoriu sau spre ceea ce fac alții, respectiv cei care ne-au adus în sapă de lemn și ne vor sărăci și mai mult. De aici o concluzie dramatică, dărâmarea școlii noastre înlesnește supunerea și face ca noile generații să se viseze americani, nemți, spanioli etc. Numai români nu! De aici solicitarea de a face front comun în jurul școlii românești și nu doar să o demolăm, să o anatimizăm.

138 DE ANI DE LA NAȘTEREA LUI DUMITRU BREZULESCU

Urmare din pag. 1

Munca desfășurată de Dumitru Brezulescu pentru ridicarea Novacilor și a tuturor satelor învecinate nu se poate înfățișa în cadrul unui articol de ziar. El a realizat una dintre cele mai mari opere și desigur, dacă destinul nu ar fi fost atât de neîndurător, Brezulescu, - cu larga și sănătoasa lui concepție economică- ar fi schimbat cu desăvârșire fața întregului nostru județ.

Dar soarta a fost aspră cu el! Doar 11 ani i-a acordat după întoarcerea din străinătate. 11 ani! Dar în 11 ani, Brezulescu a realizat ce n-ar fi putut realiza alții în zeci și sute de ani. El nu s-a mulțumit numai să pună, prin mijlocul întovărășirii la îndemâna locuitorilor, creditul ieftin de care aveau nevoie, dar a pășit la desființarea clăcășiei cumpărând, prin banca Gilortul, moșiile pe care neam de nemul lui robise și pe care le-a împărțit la săteni!

Iată doar câteva dintre proiectele lui Dumitru Brezulescu, unele dintre ele realizate în timpul scurtei dar prodigioasei vieți (36 ani), altele realizate de către cei i-au urmat la conducerea Băncii Populare „Gilortul”:

- cumpărarea Moșiei Novaci, cunoscută sub denumirea „moșia Vlădoianu” și împărțirea ei celor ce nu aveau pământ;

- a făcut planurile și devizele pentru construcția noului local al Băncii, o clădire de proporții pentru acea vreme, și astăzi una dintre cele mai frumoase construcții ale Novaciului, a unui mare hotel, a Bisericii Catedrale și a unor pivnițe cu vinuri;

- construirea unei fabrici forestiere la cataractul Gilortului, cu cădere de apă de 600 cai putere prin turbină, pentru iluminatul public al Novaciului și construirea tramvaiului electric Novaci-Gara Cărbunesti, toate sub supravegherea energicului și priceputului inginer agronom Alexandru Surupăceanu, opere mărețe pentru Novaci;

- înființarea unei școli de meserii, construcția noului local de școală primară;
- înființarea spitalului;
- înființarea unei societăți forestiere de exploatare a pădurilor munților Băncii;
- întemeierea stațiunii Rânca prin încuviințarea Consiliului de Administrație al Băncii de a aproba construcția de cabane în muntele Rânca.

Așa încât, Consiliul de Administrație al Băncii Populare „Gilortul” și marii oameni ai timpului, l-au numit pe Dumitru Brezulescu „Soarele Novacilor”.

ANSAMBLUL FOLCLORIC „NEDEIA” LA RĂȘINARI, JUDEȚUL SIBIU

Așa cum scriam în numărul trecut al publicației noastre, Ansamblul Folcloric „Nedeia” al Casei de Cultură Novaci a participat în ziua de 27 august la cea de-a XIV-a ediție a Festivalului brânzei de la Rășinari, județul Sibiu.

Comuna Rășinari se găsește la 12 km de Sibiu și este localitatea care a dat lumii pe marele scriitor și filozof român Emil Cioran și pe renumitul poet, dramaturg, traducător, gazetar și politician, Octavian Goga, militant pentru drepturile românilor din Transilvania, motiv pentru care a și fost condamnat la pușcărie.

Până în urmă cu câțiva ani, între Sibiu și Rășinari circula de prin anul 1947 un tramvai care trecea prin Dumbrava Sibiului. O realizare excepțională pentru acele timpuri, din păcate abandonată de câțiva ani. Tramvaiul făcea legătura între frumosul oraș de pe malul Cibinului și

cea mai mare localitate din Mărginimea Sibiului, Rășinari.

Rășinariul, pe lângă un centru cu puternice rezonanțe culturale, a rămas și un renumit cuib de păstori care-și păstrează cu sfințenie datinile și obiceiurile. Comuna, parcă încremenită în trecerea timpului, poartă amprenta renumelui de care s-a bucurat în scurgerea veacurilor.

Festivalul folcloric de la Rășinari a strâns pe malul râului Steaza mii de iubitori ai folclorului și tradițiilor strămoșești din toată Mărginimea Sibiului, precum și numeroase ansambluri folclorice din mai multe județe ale țării. Printre invitați, și Ansamblul Folcloric „Nedeia” al Casei de Cultură Novaci, ansamblu care a lăsat o bună impresie în rândul participanților, fiind răsplătit cu aprecieri și aplauze.

C.D.

ISTORIA NU SE VA MAI REPETA. NICIODATĂ!

*De-ar avea Carpații geamuri
Am privi-n Ardeal la neamuri ...*

Spune un cântec de câteva sute de ani cules de profesorul Vartolomei Todeci din Vaideeni Vâlcii.

Cam așa stăteau lucrurile până la Unirea cea Mare din 1 Decembrie 1918, act de mare importanță istorică realizat prin voința întregului popor român.

Înainte și mai ales în prima jumătate a secolului al XVIII-lea, au avut loc emigrări masive ale românilor din Transilvania în Țara Românească și Moldova din cauza persecuțiilor autorităților din Imperiul Austriac, îndeosebi de ordin religios, prin obligativitatea trecerii la religia unită. O dovedesc faptele istorice consemnate de-a lungul timpului. Astfel, în septembrie 1697, guvernul ardelean a propus împăratului de la Viena trecerea românilor ardeleni la unirea cu biserica de la Roma, promițându-le că dacă vor trece vor beneficia de drepturi egale cu ale celorlalte națiuni privilegiate din imperiu și vor fi scoși din starea de iobăgie. De fapt, se urmărea depărtarea acestora de românii din sudul Carpaților.

Împărăteasa Maria Tereza a semnat la 15 aprilie 1746 trei decrete către guvernul Transilvaniei în care prevedea împiedicarea legăturilor dintre Transilvania și țările române, arestarea și pedepsirea preoților hirotonisiți în Țara Românească și Moldova.

De asemenea, credincioșii ortodocși români erau obligați să ia parte la slujbele bisericilor uniților, autoritățile folosind în acest scop armata. Soldații imperiali obligau oamenii să ia paști de la popii cei uniți, iar cei care refuzau erau aruncați în închisori.

Ca urmare, la 21 mai 1757, românii din Mărginime au trimis o delegație din patru oameni cu o petiție la mitropolitul Nenadovici din Carloviț, din care făceau parte și Dumitru Vonica din Poiana Sibiului și Oprea Urdea din Sibiel. Petiția era semnată de juzii și jurații din satele Poiana, Jina și Cărpiniș împreună cu „toată marginea care este din Brașov până la Dobra și cu toată țara”. În petiție se spunea: „... de aceasta ne rugăm și plângem cu lacrimi din inimă, noi Românii din țara Ardealului, carii ne ținem de legea grecească și slujim împăratului cu toată credința, cum am slujit și la alți împărați mai înainte trecuți. Că noi neprietenii înălțatei împărății n-am fost, ci tot cu credință am slujit. Dar atâta pedeapsă, ce ni s-a venit nouă pentru legea noastră cea grecească, nicide mai demult, când au fost jidovii și împărății cei răi, Maximilian și Dioclițian, încă nu au fost mai multă răutate pentru lege, cât fac aceștia în vremurile de acum cu noi. Că a venit acea vreme, care ne-am dus la mormintele morților și am zis, eșiți morți din gropi să intrăm noi de vii, că nu mai putem răbda pedepsele ce ne vin de la popii cei uniți și

de la domnii țării. Că nu știm ce să mai facem, că pe nimeni nu-l doare, nicide pe domnii săsești, nicide pe domnii cei nemțești, nicide pe cei ungurești. Că toate temnițele au umplut de noi, pentru legea noastră cea grecească și atâta ne-au prădat, cât nu știm cu ce o să plătim împăratului de prada lor, ci ne rugăm și iară ne rugăm de înalta și prealuminata crăiasa noastră și sftencii Măriei sale și de Opreasfințitul arhiepiscop și mitropolit Pavel ot Carloviț și de toți episcopii și arhieriei, care se află sub stăpânirea înaltei crăesei noastre, să facă milă înălțata crăiasă să ni se dea arhieriu de la Carloviț pe legea grecească, să se oprească și popii cei uniți a ne mai prăda și a ne lega ...”. Totul era însă în zadar.

În timpul Mariei Tereza, pentru a opri exodul mărginenilor sibieni dincoace de Carpați, paza granițelor Imperiului a devenit obiectiv major, trecându-se la militarizarea acestora. Misiunea a fost încredințată generalului austriac de cavalerie Nicolae Buccow, comandantul forțelor militare din Transilvania care trebuia să cerceteze cu atenție toate comunele pentru a vedea câți ortodocși au trecut la uniți. Văzându-se că numărul celor trecuți la uniți este foarte mic, generalul Buccow a acționat brutal, luând hotărârea ca prin forță armată să se treacă din vara anului 1761 la distrugerea sistematică a mănăstirilor ortodoxe; cele din lemn să fie arse, iar cele din piatră să fie distruse cu tunurile.

La 13 octombrie 1761, Buccow a întocmit proiectul de înființare a „Miliției grănicerești” din Ardeal spre Țara Românească și Moldova, având ca obligație paza totală a graniței dinspre cele două Principate românești. Proiectul lui Buccow prezentat Consiliului aulic de război a fost aprobat de împărăteasa Maria Tereza la 16 aprilie 1762, pentru ca la 7 mai 1762, generalul Buccow să fie numit guvernator al Transilvaniei.

Printre măsurile luate de noua administrație se număra dislocarea de populație, mulți români fiind mutați forțat în alte sate pur grănicerești, ceea ce a dus la trecerea munților, pe cărări ascunse, a multor români, ba chiar a unor sate întregi. Satele mărginene erau situate în apropierea granițelor cu Principatele Române, păstorii mărgineni cunoscând bine potecile și cărările munților în vastul proces al transumanței. Emigranții mărgineni au fugit în Principate pe potecile știute doar de ei, ascunse în munți, numite vămi ale cucului, păzite de cătanele împărătești, trecând la frații lor de peste munți.

Așadar, emigrările au luat amploare mai ales pe timpul împărătesei Maria Tereza (1740-1780), când exploatarea românilor mărgineni din Ardeal, discriminările de tot felul, presiunile de trecere forțată a acestora la greco-catolicism, taxele și impozitele tot

mai mari, au constituit un atentat major la identitatea națională a românilor mărgineni, atentat amplificat de regimul politic de asuprire națională și de maghiarizare forțată a românilor din Transilvania (1867-1918), cunoscut sub denumirea de Dualismul Austro-Ungar când au fost provocate cele mai mari nenorociri românilor. Se știe că statul național maghiar unitar care se dorea atât de mult, era de fapt multinațional și poliglot, fiindcă ungurii au format, așa cum glăsuiesc documentele istorice, minoritatea și nu majoritatea cetățenilor.

Despre situația grea în care se găseau mărginenii sibieni vorbește și o mărturie a preotului Vasile Cornea din Sibiel: „Și pe la 1815, atâta lipsă au fost în ȚARA ARDEALULUI, încât au fugit iobagii de la domni mai cu tot încât nu i-a putut opri nime și s-au dus cu puterea peste munți și în scaunul de la Săliște a patra parte au trăit, mai cu samă, numai cu turte de ulei. Și multă flămânzenie au fost. Ba și rodenii și poienarii și jinarii se mulțumeau când căpătau turtă de cumpăra. Și pe Jiu au mâncat oamenii mai cu samă ovăz și scoartă de ulm și tărăță. Și pe Țeara Hațegului au mâncat tărăță și ovăz și coceni de cucuruz au măcinat și mâncat. Și mulți pe multe locuri au murit de foame. Și au fugit de pe Tărnăvi, mulți să treacă peste munții OLTULUI, dar din pricina zăpezii și slăbiți de putere s-au prăpădit mai mulți, ca la 500 de suflete, cu bărbați și cu muieri, și cu copii ... Și așa, mergând ei au murit un copil de frig și l-au luat în brațe și-l ducea mort și bărbatul pe cel viu și, mergând, au murit și celălalt. Și văzându-și jălnica nevestă copiii amândoi morți s-au lăsat și ea lângă ei jos și n-au vrut să mai meargă dară bărbatul au îngropat copiii și au luat-o pe nevestă pe umărul său și ducându-se după cei mulți au murit și nevasta ducând-o în spate”.

Acesta a fost regimul de tristă amintire în care a fost ținut poporul român majoritar în Ardeal, despre care nu zic nimic cei care atentează din nou la integritatea ȚĂRII.

Elementele esențiale ale existenței naționale românești: statul, obiceiurile și tradițiile strămoșești, limba și credința nu le-au putut fi luate niciodată românilor, iar atunci când a trebuit, strămoșii noștri au pus mâna pe arme și și-au apărat drepturile. Faptul că românii au reușit să învingă în situații deosebit de potrivnice s-a datorat luptei și dragostei de libertate și pentru drepturile strămoșești.

Scriu aceste rânduri mâhnit de cele petrecute la Târgu-Mureș la începutul acestei luni când Budapesta și unii dintre liderii UDMR, în loc să analizeze împreună cu Guvernul României situația liceului greco-catolic, s-au dedat la amenințări identice cu cele ale unor timpuri care au dus la plecarea în masă a românilor majoritari din

Transilvania. Și cu ce drept se amestecă Budapesta în treburile noastre? Nu cumva un prim-ministru ungar se plimbă prea des prin România de parcă ar fi la el în țară? Nu cumva cei de la putere fac prea multe concesii celor care urăsc limba țării în care trăiesc?

Știm cu toții că la Novaci, Vaideeni, Corbi, Băbeni au venit mii și mii de români din Mărginimea Sibiului, din Alba și Hunedoara, părăsindu-și vatra strămoșească. Noi cei din Dumbrava, din Plăieț, de pe Șesului, Mioarelor, prin venele cărora curge și sânge ardelenesc, știm că alor noștri le-au rămas în fostele sate de origine bunici, părinți, rude, prieteni. Când dorul de cei rămași în glia strămoșească îi măcina tot mai tare, luau fluierul și doineau.

Așa s-a născut dureroasa doină:

„De-ar avea Carpații neamuri
Am privi-n Ardeal la neamuri
Dar Carpații au poteci
Pe care cu greu le treci”.

Potecile erau greu de trecut nu doar datorită constituției terenului, fiindcă în nesfârșitul ciclu al transumanței le trecuseră mereu, ci mai ales din cauza puterilor fostului Imperiu Austro-Ungar. Ce-ar mai dori domnii de la Budapesta și unii lideri UDMR, care mănâncă o pâine bună în această țară românească, pe care o renegă cam prea des, să doinim din nou ca în urmă cu câteva sute de ani. NICIODATĂ!

Constantin DĂRVĂREANU

Suntem aici ...

Ion C. DUȚĂ

Suntem aici de-odată cu veșnicia
Și curgem odată cu timpul, odată cu
Gilortul
Care duce vestea veșniciei noastre
Spre hotarele lumii.
Aici Dumnezeu ne-a așezat din
începuturi
Temelie pentru a clădi Țara
Parângului
Pe oasele străbunilor noștri.
Suntem aici să străjuim veșnicia
Apărând-o cu crucea de pe care
Se scurg șiroaie, sângele Domnului
Amestecându-se cu lacrimile
noastre.
Când ne-a fost greu, am născut
bocetul,
Când ne-a fost dor, am născut doina,
Când ne-a fost obidă mai grea
Am născut călușarii ca să batem
brazda pământului
Gilortul a fost născut să spele
Oasele neamului nostru
Pentru a se prezenta curate
Împăratului Lumii
Când El le va îmbrăca iarăși
Pentru o nouă veșnicie!

ESTE TIMPUL SĂ GÂNDIM ȘI SĂ SIMȚIM ROMÂNEȘTE

Spre sfârșitul secolului al XVII-lea, în urma victoriilor militare ale trupelor imperiale austriece împotriva turcilor, în Transilvania s-a impus regimul austriac al habsburgilor. Mihai Apaffi (1661-1690), Principele Transilvaniei, a semnat la 1686 un acord cu Viena, pentru ca în anul următor trupele imperiale să pătrundă în Transilvania.

La 4 decembrie 1691, împăratul Leopold I (1658-1705) a dat o diplomă (Diploma leopoldină, după numele său) în 18 puncte, considerată o constituție a Principatului Transilvaniei pentru mai bine de un secol și jumătate, moment în care independența Transilvaniei a fost pierdută. Cu atât mai mult cu cât la 26 ianuarie 1699, prin Pacea de la Karlowitz, turcii recunoșteau trecerea Transilvaniei sub stăpânirea imperiului habsburgic.

În 1776, împărăteasa Maria Tereza a înființat vicariatul greco-catolic al Maramureșului, episcopii și vicarii ruteni contribuind nu doar la întărirea uniunii, ci și la deznaționalizarea românilor, trimițând preoți ruteni în parohiile românești, iar tinerii români erau trimiși la școli maghiare sau rutene, cărțile fiind traduse ungurește.

Împotriva legii propuse și votate de Dieta de la Budapesta s-au ridicat multe voci, între care Mitropolitul Miron Romanul care a mers în 1879 la Francisc Iosif I pentru a protesta împotriva introducerii limbii maghiare ca limbă obligatorie în toate școlile.

Telegraful român scria atunci că „reuniunile de

maghiarizare s-au extins ca o rețea pretutindeni, spre a stârpi toate naționalitățile de aici și deasupra ruinelor, să se înalțe națiunea maghiară”.

La 10/12 aprilie 1896, Mitropolitul Miron Romanul a dat o circulară prin care a încercat să-i determine pe români să-și ridice fruntea cu mândria că aparțin neamului românesc, stăpânul de drept al Transilvaniei peste care au năvălit ungurii după 1000 de ani de existență românească.

În vara anului 1914 a început primul război mondial, România intrând în război după doi ani de neutralitate, în august 1916 pentru dezrobirea românilor subjugăți din Bucovina, Transilvania și Banat. După lupte grele și mari jertfe ale ostașilor români, la 1 Decembrie 1918, Transilvania și Banatul au revenit la patria mamă. Granița dintre România și Ungaria a fost stabilită prin tratatul de la Trianon, recunoscut atât de parlamentul român în 1920, cât și de parlamentul ungar în noiembrie 1921.

Cu toate protestele și manifestațiile românilor din întreaga țară, la 5 septembrie 1940 armata și autoritățile ungare au început să cotopească teritoriul românesc. Peste teritoriul românesc au năvălit peste 300.000 de soldați maghiari care au desfășurat acțiuni de reprimare și eliminare sistematică a românilor, în funcțiile de conducere din Transilvania fiind numiți funcționari maghiari pregătiți din timp în Ungaria pentru aplicarea politicii de asupraire națională a

românilor. Tot ce se făcea era pentru distrugerea neamului românesc.

Iată ce spunea baronul Aczel Ede cu prilejul unei cuvântări rostită la Șimleul Silvaniei: „Pe acești valahi opincari trebuie să-i extirpăm, să-i ucidem ca pe dușmanii noștri ... Religia, prin cele zece porunci ale ei spune: nu ucide, nu fura, nu dori femeia altuia, pentru că acestea sunt păcate. Acesta este păcat? Nu este păcat! Păcat va fi cu adevărat dacă nu vom extermina această bandă de valahi opincari”.

Și au început barbariile. La Săpânța, pe Valea Vișeuului, în Borșa, Mihai Bravu, în Medieșul Aurit, la Sătmărel, la Trăsnea, Ip, Camăr, Păușa, Ciumărna, Șimleu Silvaniei, Cosniciul de Jos, Mureșenii de Câmpie, Huedin, peste tot în Transilvania, în Ardealul Românesc, unde au avut loc chiar asasinat în masă.

Oare, pot fi uitate toate acestea? Dar, după 22 de ani, Ungaria avea să atace din nou, acționând prin toate mijloacele pentru ca România să fie constrânsă să se supună pretențiilor teritoriale ungare. Domnilor, din conducerea Țării, învățați istoria adevărată și luptați pentru apărarea neamului românesc și a limbii române, gândiți și simțiți românește și nu mai acceptați ca unii să ne jignească mereu ȚARA în care mănâncă o pâine bună.

Constantin DĂRVĂREANU

*RUTENI – rusini, ruși carpatini, rusini carpatini, rusini ucraineni sau ruteni transcarpatini, integrați după Pacea de la Karlowitz (1699) în cadrul Imperiului Habsburgic.

Destinul tragic al primului dascăl din Novaci

Începuturile învățământului din Novaci sunt legate de venirea în masă a ungurenilor din Ardeal la sfârșitul secolului XVIII, începutul secolului XIX. După cum ne informează C. Lianu în monografia sa despre Novaci din 1935, prima școală în această localitate a fost cea din Plăieț, înființată de Nicolae Vințanu, un dascăl venit aici din Poiana Sibiului, cam în aceeași perioadă cu Ghe. Lazăr, întemeietorul învățământului modern din Țara Românească. A existat în acea perioadă un puternic curent printre ardelenii cu oarece studii pentru a lumina poporul prin școală, prin învățământ. De altfel, puțin mai târziu, marele patriot N. Bălcescu a spus-o și el răspicat în scrierile sale premergătoare Revoluției de la 1848 – Să ne luminăm poporul dacă vrem să fim liberi!

Școala înființată de N. Vințanu în Plăieț a funcționat, după informațiile date de Dăienița, care a trăit 108 ani, până în 1947, în apropiere de actuala Școală din Deal, într-o singură cameră. Aici au învățat copii ai ungurenilor și nu numai, după modelul ardelenesc din Vinț, Săliște și Poiana Sibiului. Învățătorul N. Vințanu, care apare în monografia mai sus citată, se spune că era din Poiana Sibiului. De fapt, acest învățător se trăgea dintr-o familie din Vințul de Sus, refugiată în Poiana Sibiului după cruntele represii austro-ungare asupra românilor în urma Revoluției lui Horea, Cloșca și Crișan. Documentele istorice arată că Vințul a fost centrul revoluționar de bază al eroului Horea, care de altfel a fost prins nu departe de această localitate în 1785, în urma trădării vecinilor săi și chiar a preotului din sat, trădătorii primind drept răsplătă de la autorități vreo 100 de florini. Așa se face că în plină

iarnă în 1785 multor români din Vinț le-au fost incendiate bordeiele, li s-au confiscat vitele și a trebuit să fugă doar cu „ceea ce era pe ei” în alte localități. Așa a ajuns și familia Vințanu în Poiana Sibiului, având rude în acea localitate.

La începutul secolului al XIX-lea, „Vințenii cei tineri”, Simion și Nicolae, au venit împreună cu familiile lor în Oltenia, respectiv în Novaci, dimpreună cu alți cunoscuți - Dăienii din Daia, Răchițenii din Răchițele, Lomanarii din Loman, Pienarii din Pianu, Răhuțeștii din Rahu etc. În Novaci au găsit înțelegere la stăpânitorii locului și s-au ocupat cu creșterea oilor, vacilor, cailor și porcilor. Tot din informațiile celor bătrâni am aflat că N. Vințanu făcuse ceva școală la Orăștie pentru a fi învățător, iar când a venit în Novaci s-a ocupat mai ales cu creșterea porcilor, cam 70-80 de capete.

Prima Școală din Deal a funcționat ca una particulară, deoarece statul nu se ocupa în acea vreme de învățământ, de educația copiilor, aceasta fiind lăsată în sarcina fiecărei familii. Programa școlară era după „modelul transilvan” adoptat apoi și de Reforma învățământului făcută de A.I. Cuza în 1864: scris, citit, memorizare, istorie, aritmetică, cunoștințe folositoare, lucrări practice. Cunoștințele folositoare erau un amestec de fizică, chimie, biologie, igienă, agricultură și creșterea animalelor, iar activitățile practice se refereau la lucrări gospodărești, casnice, meșteșuguri etc. Metodele de lucru cu elevii erau predarea simultană și cea monitorială, respectiv elevii din cele patru clase învățau într-o singură sală, fiecare an fiind organizat pe rânduri: rândul unu clasa I, rândul doi clasa a II-a ș.a.m.d. Învățătorul nu lucra direct cu copiii, ci elevii frunțași din

aceeași clasă sau din clase mai mari îi învățau pe ceilalți, după ce fuseseră în prealabil instruiți de învățător, care de altfel și supraveghea întregul proces didactic. Atunci când un elev nu înțelegea ce îi explica sau arăta monitorul, adică elevul frunțaș, intervenea dascălul.

Mai notăm că școala era autorizată și supravegheată de autoritatea locală, de Primărie, care se interesa doar de condițiile în care funcționa învățământul: igienă, căldură iarna, respectarea orarului sau a duratei anului școlar și nu de ceea ce se cheamă azi curricula, adică de ceea ce se învață și cum se învață. În acea primă Școală din Novaci se cultiva intens patriotismul, învățându-se temeinic despre unitatea de grai, obiceiuri și obârșie a românilor de dincoace și de dincolo de munți. Se pare că la lecțiile de istorie învățătorul relata cu lux de amănunte ce se întâmplase cu Horea, Cloșca și Crișan, cu Mihai Viteazul, cu Decebal etc., ceea ce a atras mânia autorităților austro-ungare. Pentru asupritorii din Ardeal, una din cauzele principale ale deselor încăierări dintre cei veniți din Oltenia și finanții austro-ungari la Nedeia de la Târgul lui Pătru, erau școlile din Țara Românească, deoarece acestea propagau intens unitatea de neam și cerințele unirii tuturor românilor într-un singur stat.

Prima școală din Novaci, cea din Plăieț, a funcționat de prin 1820 până la Regulamentul Organic din 1836, care a desființat toate școlile de acest gen, promițând că va înființa altele noi. Promisiunea nu a fost respectată, cel puțin în Novaci, și după unele surse istorice, rușii au ascultat de rugămintea Austro-Ungariei de a închide astfel de școli „subversive” în raport cu interesele cotoptorilor din Ardeal.

Prof. univ. dr. N. VINȚANU

O perioadă, după închiderea școlii, dascălul Vințanu a fost cântăreț la biserica din Plăieț. În lista celor improprietăriți de Cuza îl găsim ca țăran cu patru boi care primește unsprezece pogoane și trei sute stânjeni de pământ alături de „Neacșa Văduva” (Vințanu) care primește și ea tot atâta pământ. Din sursa pe care am pomenit-o (Dăienița, care a trăit 108 ani) am aflat că dascălul Vințanu a fost omorât pe la 1868 în chinuri groaznice, de o bandă de hoți. Fratele Dăieniței ar fi văzut lumină la casa dascălului târziu în noapte, și uitându-se pe geam, ar fi văzut cum trei străini „bărboși” îl băteau pe dascăl cerându-i să spună unde este comoara. Unul, care îi rupsesse doi dinți, îi spunea că acesta este răvașul pe care i-l trimit finanții din Ardeal. Văzând că nu pot scoate nimic de la dascăl, bandiții l-au strâns de testicule și l-au omorât. A doua zi a venit un „poteraș” de la Primărie, care a întocmit un raport în care se spunea că un bătrân a fost ucis în mod banditesc. Dar nu s-a mai întâmplat altceva.

Mai târziu, peste ani, s-a spus prin sat că ucigașii ar fi venit din Ardeal și că slujbașii cotoptorilor le-ar fi vândut pontul că dascălul are aur mult. Dacă ne gândim că acesta vindea anual 20-30 de porci și că 5-6 porci valorau atunci cam un pol de aur, pare verosimilă informația că ar fi avut ceva avere în galbeni. Ceea ce se știe cert este că pe actualul teren din Plăieț, unde au fost adăposturile porcilor dascălului, persoane necunoscute au scormonit pământul cu mulți ani în urmă, dar se pare că nu au găsit nimic. Mult mai târziu, o rudă a dascălului ar fi găsit vreo duzină de cocoșei, dar și aceasta a murit dramatic din cauza acestei descoperiri.

UN BOLNAV CRONIC – SISTEMUL DE SĂNĂTATE DE STAT DIN ROMÂNIA

Viața ne oferă tot felul de surprize. Sunt zile când omul trece prin momente fericite sau mai puțin fericite, când suntem supuși unor încercări, fiindcă drumul vieții este pe alocuri pavat de neîndurătorul timp cu de toate.

Scriu în cunoștință de cauză, fiindcă unele probleme mi-au confirmat convingerea că la ora actuală, sistemul de sănătate de stat din România este grav bolnav. O primă cauză ar fi faptul că, în general, medicii buni au plecat din țară atrași de salariile și condițiile din spitalele din Europa. Cei care nu au plecat și au preferat să rămână acasă, bineînțeles, cei cu o bună carte de vizită, au fost atrași spre spitalele private, unii dintre ei lucrând în paralel, și la stat și la privat. De aici, lucrurile se complică foarte mult. Pacientul vine la spitalul de stat, este consultat de medicul „X” care-i recomandă să meargă pentru investigații la spitalul privat, care normal, dispune de aparatură ultramodernă. Totul se face pe bani, în contul firmei. Ai bani, mergi acolo pentru investigații, nu ai posibilități financiare, rămâi la stat. Uitați-vă cum arată spitalele de stat și cum arată cele din sectorul privat. Dintr-o simplă privire, imaginile sunt izbitoare. Cele ale statului, vechi, multe dintre ele arătând ca după război, în timp ce spitalele private ca niște bijuterii, cu stiluri arhitectonice ultramoderne. Un caz fericit că Spitalul

Orășenesc Novaci arată bine. Când privește dotările, spitalele private sunt la standarde europene, în timp ce spitalele de stat, în multe locuri, au dotări de pe vremuri apuse.

Dacă totuși mergi la un spital de stat și vei fi supus unor teste cu aparatură de care dispune, în cazuri mai complicate, va trebui să mergi până la urmă și la un spital privat pentru a avea garanția unui diagnostic corect. Bineînțeles, contra cost, unde vei întâlni destul de des medicul de la stat care nu-ți ia bani, dar trebuie să plătești firmei.

Așa cum spuneam, multe dintre spitalele de stat arată jalnic. Vă propun doar să vedeți cum arată Spitalul de Urgență Târgu-Jiu. Ca după război. Nu mai vorbesc de saloane, de dotări, de te miri cum medici excelenți precum Adela Urătescu, Bogdan Niculescu și alții, au rămas în spitalul respectiv.

Cam peste tot lucrurile stau la fel; puțini medici buni rămân să lucreze într-un sistem bolnav. Oricât de binevoitori ar fi, și oricât suflet ar depune, nu dispun de condițiile minime, obligatorii desfășurării în condiții eficiente a actului medical.

Statul investește foarte puțin în instituțiile publice de sănătate. Statul investește foarte mult în tot felul de sindrofii, zile ale localităților, festivaluri de folclor cu denumiri de râsul curcilor: festivalul plăcintelor, sarmalelor, cepei, brânzei și pastramei, cașcavalului, scoicilor, zaibărului și prazului, virșilor, veverițelor, castanelor, târgul soacrelor etc.

Se aruncă miliarde de lei pe tot felul de sindrofii

pentru ca publicul să vadă ce poate face primarul pentru onor publicul local, care să ia aminte și la alegerile viitoare să știe unde trebuie să-și pună pecetea.

Am fost și sunt un înflăcărat iubitor al datinilor, obiceiurilor și tradițiilor locale, dar de aici și până la festivaluri de genul celor de mai sus sau festivaluri internaționale de folclor, unde se cheltuie bani cu sacii, nu pot decât să-mi exprim nemulțumirea că se aruncă miliarde de lei pe apa sâmbetei, în timp ce multe spitale din sistemul de stat sunt într-o stare jalnică. Sigur, avem nevoie și de distracție, dar cel mai de preț lucru rămâne sănătatea. Imaginați-vă câte spitale s-ar putea construi dacă doar într-un an, societatea românească, în frunte cu cei care ne conduc, ar renunța la asemenea festivaluri, nu doar cu denumiri ridicole, dar și cu tot ceea ce se întâmplă de natura ridicolului. Niște sindrofii acceptate în defavoarea rezolvării unor lucruri avantajoase pentru comunitățile în care se săvârșesc asemenea acte, cărora li se mai zice și de cultură.

Cultura ține și de sănătatea omului, de felul în care cei chemați să vegheze la sănătatea oamenilor dispun de condiții corespunzătoare. Cultura are nevoie de oameni sănătoși, apti pentru a contribui la mersul înainte al societății românești.

Cât despre unele probleme referitoare la unii dintre cei care veghează la sănătatea noastră, trebuie spus că actul medical se mai face și cu suflet și cu inimă, și fără invidie.

Constantin DĂRVĂREANU

ION DEM PETRESCU

Una din personalitățile marcante ale Gorjului din prima jumătate a secolului al XX-lea și unul dintre fruntașii cooperăției române a fost Ion Dem Petrescu. Din păcate, astăzi puțini știu cine a fost acest om și ce a făcut el pentru semenii săi.

S-a născut la 21 mai 1883 în comuna Polovragi, ca fiu al preotului Dimitrie Petrescu. Cursurile primare le-a urmat în comuna natală, cele gimnaziale la Târgu Jiu și a absolvit liceul „Traian” din Turnu-Severin. În noiembrie 1907 a obținut licența în drept a Universității din București. În ultimii ani de facultate a fost numit funcționar la Casa Centrală a Băncilor Populare, prilej cu care s-a împrietenit cu I.G. Duca și cu un alt gorjean, Gheorghe Dumitrescu-Bumbești. Pe lângă activitatea sa ca funcționar, publică articole despre cooperăție în „Curierul Băncilor Populare” și în „Șezătoarea săteanului”. Întors în județul natal, a înființat în 1902, împreună cu Dumitru Brezulescu, Banca Populară „Gilortul” din Novaci. Din 1906, în calitate de director a condus efectiv banca, în perioada când Brezulescu și-a dat doctoratul în drept la Universitatea din Paris. În 1908 a înființat în comuna natală Banca Populară „Polovrageanca”, iar în 1909 cooperativa forestieră „Bradul” și cooperativa de producție și consum „Vulturul”, al căror președinte a devenit. În 1912, tot împreună cu Dumitru Brezulescu, prietenul și tovarășul său de muncă, a înființat „Banca Horezul”, societatea anonimă din com. Horezu, jud. Vâlcea.

La 21 martie 1912, 40 de bănci populare din județul Gorj, au pus bazele Federației „Gorjul”, cu un capital social de 125 000 lei și, ca o recunoaștere a meritelor

sale în domeniul cooperăției, Ion Dem Petrescu a fost ales președintele Consiliului de Administrație. În această calitate a desfășurat o rodnică activitate: în 1916 a cumpărat ca sediu pentru Federația un imobil în valoare de 28 000 lei; a organizat conferințe cooperatiste, a editat ziarul „Cooperatorul”, a aprovizionat cu porumb populația de la sate, a acordat credite băncilor afiliate pentru cumpărarea de moșii (moșia Borăscu în suprafață de 350 ha, moșia Vărsăturile 103 ha, Rășina, Negoști etc.) și construirea de localuri (cooperativa „Gălcioaia” din Runcu și banca populară „Înălțarea Săteanului” din Peștișani), a înființat o bibliotecă de circa 300 de volume, etc. Pe lângă activitatea economică, Federația „Gorjul” a donat sume importante pentru: construirea de biserici, școli, Societății „Mormintele Eroilor”, comitetului Școlii Normale și Liceului de Băieți din Tg. Jiu. Sub conducerea lui Ion Dem Petrescu, Federația „Gorjul” a băncilor populare a ajuns, în 1928, să aibă 157 de unități afiliate, dintre care 146 bănci populare, 8 cooperative și 3 obști de cumpărare de moșii. Capitalul social a crescut la 2 340 000 lei, iar profitul net era de 813 554 lei.

După moartea lui Dumitru Brezulescu, în 1916, Consiliul de Administrație al Băncii Gilortul, sub președinția de onoare și la insistențele lui I.G. Duca, îl alege să conducă destinele acestei importante instituții bancare, în calitate de director. Ion Dem Petrescu s-a achitat în mod strălucit de această misiune, dovedindu-se un demn urmaș al lui Brezulescu și transformând în realitate multe din proiectele, pe care acesta nu a mai avut timp să le materializeze. Astfel,

între 1918-1920, a vândut locuitorilor novăcenilor constituiti în Obștea Cerbul munții Plaiul, Măgura, Cerbul și Popul în suprafață de peste 2500 hectare, cu 80 de lei pogonul, plătibili în 5 ani.

La 9 iunie 1923, Banca Populară Gilortul a donat Ministerului Sănătății un imobil în valoare de un milion de lei, pe care îl cumpărase de la urmașii lui Brezulescu pentru înființarea unui spital „cu cel puțin 20 de paturi, care să poarte numele de Vlădoianu-Brezulescu”. Condițiile donației sunt următoarele: „1. Acest spital nu va putea niciodată fi nici desființat, nici permutat în altă localitate; 2. Nu va putea fi niciodată transformat într-un sanatoriu de tuberculoși sau alte boli contagioase; 3. Va da asistența necesară în primul rând bolnavilor din plasa Novaci; 4. Se va începe de urgență lucrarea de terminarea caselor pentru ca instalarea completă a spitalului să aibă loc cel mai târziu la 1 octombrie 1924; 5. Spitalul va funcționa întotdeauna fără întreruperi; 6. Primirea în spital în caz de boală sau accident a personalului Băncii sau a lucrătorilor ei în exploatarea forestieră va fi totdeauna obligatorie; 7. Conducerea efectivă a Spitalului va fi totdeauna încredințată unui medic titular, care să fi trecut examenele cerute de legea sanitară pentru această funcțiune.”

În anul 1926 s-a hotărât construcția în Novaci a unui nou local de școală cu 4 săli de clasă, cancelarie, muzeu școlar, locuință pentru director, dependințe, școală care s-a numit „Alexandru Ioan Cuza” și care a fost terminată în toamna anului 1933. În acest scop, Banca Populară Gilortul „însuflețită de dorința de a sprijini cât mai mult ridicarea culturală a sătenilor

noștri și în special de a putea contribui la împodobirea comunei Novaci cu un mărț local de școală” a dăruit școlii un teren în suprafață de un pogon în centrul comunei, iar pentru completarea fondurilor necesare construcției a fost organizată o mare serbare populară în zăvoiuul băncii. Tot din inițiativa directorului său, Banca Gilortul a construit șapte cabane la Râncea și a început construirea localului propriu, adevărată clădire simbol a Novaciului de astăzi.

Ion Dem Petrescu s-a implicat și în politică, fiind ales senator de Gorj în 1926, pe listele Partidului Național Liberal. Ca parlamentar, a propus modificarea legii băncilor populare din 1904, introducând noi și importante reforme în conducerea cooperăției, în special acordarea de avantaje fiscale și reducerea formalităților în acordarea împrumuturilor. În 1927 e ales președintele cooperativei forestiere „Parângul” din Novaci și al Federației regionale „Jiu” din Craiova din a cărei conducere a demisionat după un an. În sesiunea parlamentară din 1927-1928 colaborează la elaborarea „Codului Cooperăției”, al cărui raportor este la Senat. Munca, priceperea și energia desfășurate în slujba cooperăției române au fost recunoscute prin numirea sa ca membru în consiliul de administrație al Casei Centrale al Băncilor Populare, care îl delegă ca reprezentant al său în Consiliul Superior al Cooperăției.

La 23 septembrie 1935, în plină activitate creatoare, Ion Dem Petrescu a murit, lăsând în urma sa amintirea unui vieț dedicată progresului economic și cultural al satului românesc.

Cristian GRECOIU

De dragoste

Din creațiile poeților novăceni

ALEXANDRU DELU OPRITĂSCU
DIN DRAGOSTE

Din dragoste iubita mea,
Ți-ofer o floare de lalea
Și-n cupa ei de roș aprins,
Iubirea foc în necuprins.

Din dragoste, pe căi de dor,
Ți simt suflarea, te ador
Cu îmbrățișări și năbădăi,
Răsrântă adânc în ochii tăi.

Din dragoste, te iau de braț,
Să-ți sorb sărutul cu nesăț
În gingășii de bebeluș,
Dă Doamne să nu mor acuși.

Din dragoste, trudesce și-adorm
Cu chipul tău suav în somn,
Trec greu prin noapte zbuciumat
De unda visului furat.

Din dragoste, îți spun să știi,
Căci îmi doresc cămin, copii,
Tumultul ce trecut prin pat
Îmi dă putere de bărbat.

Din dragoste, te strâng la piept,
Mireasa vieții și te aștept
Să-mi fi alături pe vecie,
Neprețuita mea soție.

Din dragoste, odorul meu,
Trăiesc intens, te vreau mereu
Să-ți smulg din licăriri privirea
Din buze calde nemurirea.

Din dragoste, îmi ești divină,
Balsam pe suflet în ruină,
Boboc ales pe scena vieții,
Emblemă-n roua dimineții.

Te vreau așa iubire dulce,
Rămâi cu mine, nu te duce.

TE CHEM

Înfrânt de patimi în vis,
Trăiri și amintiri trecute,
În noaptea asta am decis
Să rup tăceri ce nu-s știute.

Te chem iubito la altar
Să-mi dai acordul pe vecie,
S-aduci în gândul meu hoinar
Iubirea – dulce melodie.

Împătimit de amor să-ți sorb
Din buze răsuflarea-n șoapte,
Pe nurii tăi de fericire orb
S-adorm ca un copil de lapte.

Vrăjiți în desmierdări tăcute
Să fim noi doi un singur trup,
Și-n patul nopților trecute
Să punem flori ce nu se rup.

Din bolta sfântă înstelată
S-alegem un crâmpel de rai,
Și-n vâl de aură înfășată

Să ne iubim sub nimb de crai.

Te chem iubito, te ador
Un gol ce mistuie să-l umplu
S-aprindem candeli în decor
Steluțe în cununi de cuplu.

În noaptea adâncă cufundați
Să ne topim pe pat de flori,
De-atâtea patimi însetați,
De focu' inimii-n fiori.

Te chem iubito să veghezi
La clipa ce n-aș vrea să treacă,
Și-ți las zălog de vrei să crezi
Iubirea ce arzând mă seacă.

Te chem iubito-n prag acasă,
Căci inima pe tine aleasă.

LUCIA SILVIA PODEANU
SE TOT LEAGĂNĂ

Se tot leagănă-ntră frunze luna
Ca un trup cu suflet beat,
Aruncând în vergi lumina
Peste cuvertura mea din pat.

Tot nu vreau s-o iau în seamă,
Ea-mi tot stăruie-n priviri
Și-mi aduce-n miezul nopții
Mult uitare amintiri...

Un miros de primăvară
Intră în odaia largă
Tu, cu pas neauzit,
Scoțând mâna de la spate,
Îmi aduci deodată-n față
Un buchet de violete parfumate.

Și uitând de luna beată
Și de dansul ei nocturn,
Amintirile se picur
Iar eu nu mai pot să dorm.

DESCHIDE OCHII

Te-am rugat să vii...
Ai uitat...
De pleci în lume
Deschide ochii
Să vezi, s-auzi ce spune
pădurea ce-o traversezi.
Și marea,
și cerul, pământul,
și râul, și piatra.
Ascultă ce șoaptă
îngână în zori vântul.
Și nu uita!

Te-am rugat să vii.
Și dacă poți,
pricepe și focul.

Te-am așteptat...
Te-am așteptat,
cum așteaptă copiii
Să roșească cireșul de mai.
Te-am așteptat,

cum așteaptă pământu-nghetăt,
primăvara, primele ploii.
Te-am așteptat
ca pe seninul
după lungi zile fără soare.
Și ai venit!
Făcând din clipa aceea,
sărbătoare...

ION C. DUȚĂ
DAR

Ți-am cules trei maci din stele
Și trei crini din luna nopții
Și-am venit în pragul porții
Florile să ți le dau

Nevrând plată pentru ele.
Un sărut aș fi vrut doară
Dat cu inima, nu-n fugă
Însă tu mi te-ai pus poară,
Nu te-nduplecai la rugă.

Măine îți aduc narcise
Și bujori și trandafiri,
Dar să-mi lași și tu deschise
Ușile când vin că scrise
Toate sunt. Să nu te miri
Că-mi voi cere drept de plată,
Un sărut micuță fată,
Că mai știi? Măine-om fi miri!

**MI-A BĂTUT ÎN GEAMURI
LUNA**

Mi-a bătut așeară luna
Cu aripa-n geam, clipind,
Și, zâmbind ca totdeauna,
Veste mi-aducea din grind.

Am plecat sub vâlul zării
Că acolo ardea focul,
Că sub geana înserării
Dorul începuse jocul.

Sub dumbravă, plopii falnici
Doineau cu vânt în plete,
Câțiva nori pornind șagalnici
Pe sub cer să se defete,

Alergau peste cărare
Să-mi întunece cuprinsul,
Dar iubirea arzătoare
Cocheta cu necuprinsul,

Doi ochi ruți din cer fierbinte
Așteptau făclii sub plopi
Și nutreau dorințe sfinte
-Flori de dor legate snopi-

Ne-a îmbrățișat iubirea,
Ne-a unit în ghem de foc
Ce-și dorea ca nemurirea
Între fire s-aibă loc.

Și să mângâie cu floare
Două suflete cunună.
Lumea toată dacă moare,
Ele-n geamăn să rămână.

GABRIELA TOMESCU
NIMIC

Clipă de piatră ai făcut din
speranța ...
Mea, clipă de sticlă,
Ce străbate o eternitate
Cu tine!
Clipă de ... Negru,
În care nu se văd decât pașii
Țăi, prin viața mea,
Urme de țărână în lacrimile
Sufletului meu.
Clipă de veșnicie
A unui spin ce nu știam
Că va arde,
Chiar și ochii tăi!

ÎNCEPUT!

Bate clipa morții
La poarta cântecului meu,
De nemurire a unei clipe
Ce-a fost hârtie...
Ce-a fost putere a cuvântului.
Vei rămâne aici,
Străbătând amintirile.
De acum... ești început
De nouă speranță.
De acum mă nasc din nou,
Din tine, iubitul meu!

ION FLOREA
MI-AM

Mi-am lăsat privirea
Să plutească deasupra marilor
grădini
Unde sufletul mi-a-nflorit adesea
ca păunul
În lumina lunii,
Când melancolia se desface-n
bucăți
Precum porțelanul lovit cu praștia
de-un prunc.
Dintre ierburi s-a-nălțat un abur
Ca un profil de ciută
Înșurubându-se-n basmul înflorit
al unui tei
Și-atunci, iubito, te-am strigat
Să vii cu mine-n paradis.

**ATÂT CÂT MAI SUNTEM
ÎMPREUNĂ**

E lună, cade câte-o stea
În brațe am iubita mea
Și cât privirele-mi întind
Se văd doar stele licărind.

Și în tăcerea nopții clare
Noi ne-nțelegem de ajuns
Orice privire-i o-ntrebare,
Oricare zâmbet i-un răspuns.

Apoi, urmează un sărut
De parc-ași vrea să-i sorb suflarea
Privind-o, ași vrea s-o-ntreb
Dacă e dulce sărutarea.

Însemnări de la malul mării

Prof. univ. dr. N. VINȚANU

Sfârșit de august... Vara își trăiește ultimele clipe. Meteorologii ne spun că peste câteva zile va veni peste țara noastră un aer polar. Prognoza se adevărește doar parțial. Pe aici pe la noi se știe de mult că, de regulă, ninge la munte între Sfintele Mării. Așa că mă gândesc să ajung la malul mării câteva zile pentru refacere după lungile și intensele fierbințeli ale verii.

Caut repede pe internet și găsesc ceva convenabil la Mamaia, la un vechi hotel unde am fost de mai multe ori. Așa că a doua zi, dis de dimineață, mă urc în tren și în vreo două ore și ceva ajung la Constanța, apoi la Mamaia. Cum cazarea începe abia la ora 18, alerg la malul mării și mă arunc în valuri. Marea era „înflorată”, adică înspumată în larg și salvamarii mă avertizează că intrarea în apă e periculoasă. Le spun că am servit în marina militară și să nu aibă vreo grijă că nu se va întâmpla ceva rău. Ies destul de repede din apă, pentru că aveam „piele de găină”. Ajuns la șezlong încep să cercetez ce se întâmplă în jurul meu.

În apropiere observ un copilăș de 3-4 ani care plânge cât îl țin plămânii trăgând de tatăl său să meargă nu știu unde. Aflu că vrea la mama lui, care plecase cu celălalt copil mai mic să îl alăpteze. Plânsetul, strigătele copilului trezesc toată plaja. Toți observă însă că tatăl, un bărbat corpulent de vreo 40 de ani, era impasibil. În minte îmi vine atunci gândul că omul nu deschisese nicio carte despre creșterea copiilor. În mod concret, în acest caz copilul aflându-se în faza egocentrică, după cum ne spun specialiștii, tatăl avea posibilitatea să-i distragă atenția acestuia prin simularea căutării mamei. Dar tatăl copilului rămâne inert vreo trei sferturi de oră, până când în sfârșit sosește mama celui care plângea în hohote.

Observând mai atent pe cei care se aflau în jurul meu, constat că aceștia pot fi încadrați în mai multe categorii. Mai întâi mă opresc asupra „stranierilor”, a „căpșunarilor”, adică cei ce lucrează în străinătate, care își etalează lanțurile de aur sau nu știu ce implantații în buric. Ei consumă băuturi scumpe și savurează Gyros, un fel de șaorma grecească, dar mai mică, mai sărăcăcioasă în ingrediente și cu toate acestea mult mai scumpă. În continuare încerc să trag cu urechea la ceea ce se discută în alt grup. Aud vorbindu-se despre euro, dolari, case cu etaj, piscine și mașini scumpe. După cuvintele din vocabular par a nu avea nici măcar liceul, dar spre a se face remarcați aruncă ici-colea câte un cuvânt italianesc, spaniol sau nemțesc, destul de bine românizat.

Nu departe de mine se află niște șetrari, și ei plecați în străinătate la muncă. Îi recunoști după fețele intens bronzate, multele grame ale lanțurilor de la gât și existența gălăgioasă: se strigă unii pe alții în mod strident, adaugă mereu înjurături care invocă anumite părți ale corpului și din timp în timp își etalează portmoneele burdușite cu euro, dolari, lire sau sute de lei românești. Este un fel de demonstrație a „forței economice” a lor în raport cu noi ceilalți.

Schimbând unghiul privirii observ un grup de „cadâne” cu sânni larg prezentați la vedere, slipurile reducându-se la o simplă panglică ce acoperă aproximativ părțile posterioare. Subiectul fiind tentant încerc să prind din zbor câteva cuvinte din discuțiile care se poartă intens în acest grup. Aflu ușor că persoanele respective sunt „dame de companie” intrate bine în vârsta a doua, care după o „noapte de muncă” au venit să se relaxeze pe plajă. Desigur, este sfârșit de sezon și timpul trebuie folosit eficient. Cercetând cremele și pomezile pe care le folosesc împotriva

radiațiilor UV periculoase, constat că sunt din acelea foarte scumpe, iar prosoapele pe care își odihneau trupurile ușor tumefiate purtau inscripții turcești, grecești sau nemțesti. Păreau un fel de semn că au „activat” pe acele meleaguri și la care încă mai visează. Aud și aici discuții despre euro, dolari sau lire, despre prețuri ale unor automobile de lux la mâna a doua sau despre bucătăria de la Fontanella, o luxoasă bombă din apropiere care servește mâncare italienească la prețuri duble sau triple față de celelalte din jur.

Extinzând zona de observație văd un grup de „burtoși” de ambele sexe, care au în jur de 45-50 de ani și joacă șeptic. Din când în când scot niște sendvișuri enorme dintr-un fel de frigider mobil și se răcoresc cu Carlsberg, berea cea mai scumpă de pe acea plajă. Aceștia par a fi din ceea ce economiștii numesc oameni cu venituri peste media celorlalți. Aici discuțiile se poartă despre mâncare, despre friptura de la Galion, un restaurant din apropiere pe un vas dezafectat, sau despre cocktail-urile de la Cazinou, un bar select deschis toată noaptea.

Șirul observațiilor îmi este întrerupt de sunetul scurt al telefonului. Sunt chemat la recepția hotelului pentru a mi se repartiza o cameră. După vreo jumătate de oră stau întins pe patul curat la camere. Adorm destul de repede. A doua zi mă trezesc dis de dimineață să văd cum răsare soarele din valurile mării și să fac ceva alergări pe nisipul umed al plajei. Totodată, îmi aleg un șezlong mai aproape de țărm și constat că în jurul meu venise destul de multă lume. Dar nu ca să alerge sau ca să privească magnificul răsărit de soare la malul mării, ci să-și marcheze șezlongurile pe care urmau să se așeze mai târziu. Cum era aproape ora 7, mă înfățișez la intrarea în restaurantul unde se servea micul dejun. Ușa restaurantului se deschide și văd că aici se servește mâncare tip „bufet suedez”, adică mai multe feluri de mâncare ușoară la alegere: omletă, cașcaval, brânză, unt, roșii, ardei, castraveți, bacon prăjit, crenvurști, salam, diferite feluri de salate, lapte cald și cafea fierbinte. Ceea ce te izbește în primul rând este micimea farfuriilor, un fel de invitație la a mânca puțin. Trecând peste etichetă încarc două farfurii cu brânză, roșii, ouă fierte și bacon, umplu o cană de lapte fierț și o alta cu „cafea espresso lung” și mă așez la masă. Constat oarecum iritat că untul este nemțesc, brânza daneză, roșiile turcești, cafeaua israeliană iar laptele preparat din praf. Adică ce mai încoace-încolo, mănânc mai mult din ceea ce produc străinii și nu ai noștri. Întreb pe un băiat care adună farfuriile goale de pe la mese dacă nu au unt românesc, pentru că acesta nemțesc nu are nici un gust. Chelnerul, bine instruit, îmi răspunde sec că untul nemțesc este mai bun și că în Dobrogea anul acesta a fost secetă și vacile nu prea au avut lapte. Dau dezaprobat din cap și sorb de câteva ori din cafeaua espresso, simțind puternic gustul de iască. Mă resemnez spunându-mi că așa o trebui să fie acum mâncarea sau cafeaua, suntem doar în Europa și tot ceea ce este aici este foarte bun.

Întors pe plajă dau nas în nas cu vânzătorii ambulanți de porumb fierț, mere coapte și glazurate, pahare cu zmeură, mere, precum și cu cei care vând piatră de baie și nămol. La scurt timp vânzătorii ambulanți văd o patrulă de jandarmi și fulgerător aruncă marfa sub scaunele vreunui turist aflat la scaldat și o rup la fugă – comerțul ambulant pe plajă fiind interzis. După ce patrula trece nepăsătoare, tucurii își recuperează marfa și se aude aceeași lozincă învățată acasă: vindem și noi de-ale sezonului, că altfel murim de foame!!!

După ce încerc să înțeleg mai bine cele întâmplate, intru în apă și preț de vreo trei sferturi de oră mă bălesc pe săturate. Marea este caldă, doar briza este ceva mai rece. Întors la șezlong îmi continui șirul observațiilor din ziua precedentă. Observ că s-a schimbat peisajul față de ziua anterioară. În apropiere văd mai mulți pensionari care își întind liniștiți prosoapele decolorate de vreme, se dichisesc cu ulei de bronzat ieftin și rar intră în apă. De regulă sunt doar soț și soție, uneori au un nepot. Duc și aici o viață austeră: apă și mâncare aduse de acasă, câte o carte din bibliotecă și uneori schimbă între ei câteva cuvinte despre vreme, despre roșiile din piață, carnea din hală sau brânza de la ciobani. Se arată nemulțumiți că toate sunt mai scumpe acum ca în anii trecuți și că deși pensia le-a crescut simțitor, totuși nu pot ieși din sărăcie. Ca să vină vreo cinci zile la mare, la un hotel cu mai puține stele cum este și cel în care stau eu, trebuie să dai salariul minim pe economie, respectiv o mie de lei, în care sunt incluse dormitul și micul dejun. În rest cumpără de la magazine pâine, iaurt aproape de expirare și fructe de calitate îndoielnică dar aduse din străinătate.

Trezit din moțaiala care mă apucase, constat că pielea este înroșită pe tot corpul. Intru din nou în apă și apoi stau în șezlong o vreme. La un moment dat aud ceva șușoteli de femei nu departe de locul unde mă aflui. Curios să aflui ce se întâmplă, încep să cercetez împrejurimile. Așa constat că rumoarea plecase de la o „doamnă bine”, care citea cu nesaț o carte cu un titlu provocator „Bărbații de pe canapeaua mea”. Cuconeturile din apropiere citiseră titlul cărții, de aceea șușoteau. Probabil că în gândirea lor se produsese o învălmășeală plecând de la titlul cărții. Oarecum intrigat îmi iau inima în dinți și o abordez direct pe doamna cu cartea, rugând-o să-mi dea voie să citesc ce scrie pe coperta a IV-a. Doamna cu cartea, amabilă, îmi oferă spre lectură ultima copertă a cărții, care mă edifică: este vorba de o lucrare a unui psiholog american – femeie – o expertă în domeniul relațiilor interumane și un cunoscut ziarist american, autor al mai multor cărți de succes.

Întâmplarea m-a descumpănit puțin, așa că am intrat din nou în apa mării, jucându-mă cu valurile. La ieșirea din apă constat că din cauza șezlongurilor înghesuite la mal, trebuie să fac un ocol mai mare pentru a ajunge la locul meu de pe plajă. Întâmplarea a fost de bun augur. Pe la jumătatea drumului aud iar niște șușoteli ale unor doamne ce păreau revoltate. Încercând să aflui cauza, constat că în apropierea lor o altă doamnă citea pe nerăsuflă celebra carte „Adulter” a lui Paulo Coelho, apărută de curând. Probabil că șocase titlul și că doamnele își dădeau cu părerea. Întâmplarea mă face să privesc mai atent dacă în jurul meu mai sunt persoane care lecturează vreo carte. Atunci constat că doar vreo 3-4 „moși” citeau niște publicații sportive. În rest, aproape toți mânuiau cu mare dexteritate acea teribilă jucărie din timpurile noastre – telefonul inteligent.

Cum soarele trecuse binișor de amiază îmi strâng „tarhatul” și mă îndrept spre o autoservire. Aici aleg un polonic de ciorbă pe care dau 10 lei și o friptură de pui cu niște cartofi prăjiți care mă costă 20 de lei. Adică dau 30 de lei pe ceva care se dovedește a fi cu greu digerabil, dar bine populat cu muște care zboară în toate direcțiile. Din nou îmi zic că așa este în economia liberă de piață. Totul este să îi iei banii clientului, că doar banii sunt noul zeu al lumii de azi...

Omul primitiv

PUMA PUNKU ȘI ARHITECȚII TIMPULUI

Puma Punku (Bolivia) este unul dintre cele mai impunătoare situri arheologice ale lumii antice, cunoscut nu atât pentru faptul că acolo tot primitivii noștri au construit temple pentru zei, cât datorită faptului că în acea zonă se văd mai mult decât oriunde în altă parte două lucruri care ne lămuresc asupra unor „mistere” ale lumii științifice, care nu poate să ne dea niște răspunsuri concrete la două întrebări simple:

- Cine a construit acele minunății?
- De ce toate construcțiile sunt devastate, ca și când o catastrofă a trecut peste ele?

La prima întrebare se poate răspunde simplu: le-au construit tot acei „primitivi” care aveau o super-civilizație înfloritoare, așa cum se vede din rămășițele ei.

Ceea ce vedeți este doar 1% dintre minunile arhitecturale ale acestei așezări care cândva a fost o civilizație înfloritoare, ce avea cunoștințe uluitoare de

inginerie și arhitectură și o tehnologie care o întrece cu mult pe a noastră. Este inutil să ne ascundem după deget și să ne decretăm cei mai inteligenți descoperitori de unelte și energii superioare, când de fapt se vede clar că ceea ce nouă ni se pare că descoperim este de fapt o redescoperire a ceea ce popoarele antice au descoperit înaintea noastră.

Măreția și grandooarea acestor civilizații se vede nu numai după rămășițele culturii și așezărilor lor, ci și după felul în care ne-au scris și ne-au spus tot ce știau și aveau ei în acele vremuri, despre cum erau sclavii

zeilor (a se citi „extraterestrilor”) și cum omul de atunci lupta împotriva lor. Aceste scrieri antice, în care ei ne avertizează în legătură cu multe lucruri, noi astăzi le numim legende, povești, primitivism.

În fotografia de mai jos se vede cum imensele blocuri de piatră au fost spulberate de la locurile lor de o mână nevăzută, cu o forță de neconceput, făcându-le să se împrăstie precum bețele de chibrit pe tot întinsul podișului bolivian. Te întrebi cu stupoare ce catastrofă nebănuită a avut atâta putere, încât să măture o civilizație care nu trăia în epoca de piatră, așa cum ni se spune, ci în case de piatră. Cine, cum și de ce a spulberat totul atât de ușor?

Păi, dacă piatra și bazaltul de câteva mii de tone au putut fi distruse, atunci ce s-ar întâmpla cu casele noastre, pe care le zboară vântul și la o pală mai puternică, și de care suntem așa de mândri? Te mai poți crede oare cel mai inteligent și tehnologizat din univers în fața măștrilor care modelau piatra și bazaltul ca pe unt, ciopliind din ele așezări nemuritoare? Dar nu numai la Puma Punku există rămășițele unei civilizații înfloritoare și inteligente, ci și pe restul planetei, inclusiv în apele oceanelor.

Să ne veselim puțin

E minunat să fii doctor! În ce altă profesiune îi poți cere unei femei frumoase să se dezbrace, s-o admiri cât poțefști, iar nota de plată s-o achite soțul ei? ...

*

În sala de operație:

Asistenta: Dom' profesor, totul e pregătit pentru operație, dar pacientul a dispărut!

Chirurgul: Nu-i nimic, începem și fără el ...

*

Chirurgul: Mă socotiți poate, un măcelar ...

Pacientul: Oh, nu, măcelarul întâi omoară și pe urmă jupoai.

*

Pacientul: Credeți că operația asta e absolut necesară? O să mă coste cam mult, se pare ...

Chirurgul: Preferați cheltuielile de înmormântare? ...

Pacientul: Nu, nu, dar n-aș vrea să le plătesc pe amândouă! ...

*

-Fiule, lasă-te de fumurile astea cu

pictura și apucă-te serios de medicină ...

-De ce, tată? ...

-Simplu: în pictură toate greșelile rămân expuse vederii, în timp ce în medicină ele sunt îngropate odată cu bolnavul ...

*

-Ce simți când palpez aici?

-Mai nimic. Apăsați pe portofel.

*

-Doctore, mi-e frică! E prima mea operație.

-Nu vă neliniștiți. Și eu sunt tot la prima ...

*

Doctore, am început să uit. Ce să fac?

-Datorii.

*

Pacientul, îmbrăcându-se după ce i s-a luat tensiunea:

-Și cât am de plată, doctore?

-Despre asta vorbim mai târziu ...

Acum aveți tensiunea mult prea ridicată ...

*

O doamnă se laudă unei vecine:

-Fiul meu e un mare chirurg. A făcut peste trei sute de operații și nu s-a tăiat niciodată la deget! ...

*

De ce în timpul operațiilor, chirurgii poartă mănuși de cauciuc?

Ca să nu rămână amprente!

*

Fiule, dă-mi niște bani din pensia ta, și-i înapoiez când ies la pensie!

Tatăl are 62 de ani, e inginer și așteaptă anul 2020 să se pensioneze.

Fiul are 42 de ani, e polițist și a ieșit la pensie de curând.

Tatăl va avea 42 de ani de muncă și o pensie de 1.200 lei.

Fiul s-a oprit la 20 de ani de muncă și are o pensie de 8.500 lei.

Tatăl a muncit de 2,1 ori mai mult.

Fiul va avea o pensie de 7 ori mai mare.

Deocamdată, tatăl merge la uzină. Când ajunge acasă, istovit, îl întâmpină fiul, odihnit:

„Ce să-ți fac, bătrâne, dacă și-a plăcut munca?!”

Sport

S-au scurs deja patru etape din cadrul Campionatului Județean de Fotbal, Liga a IV-a. Echipa C. S. Novaci a jucat duminică trecută în deplasare la Stejari, cu echipa locală A.S. Stejari. Tinerii fotbaliști novăceni au câștigat meciul cu scorul de 1 - 0, prin golul marcat de Robert Popescu.

În urma acestui rezultat, echipa C. S. Novaci este clasată pe locul 5 din totalul de 16 echipe participante la întrecerile Ligii a IV-a a Campionatului Județean de Fotbal, cu un total de 8 puncte, la două puncte distanță de liderul seriei, ACS Turceni, cu 10 p.

Duminică viitoare, 24 septembrie, echipa C. S. Novaci va evolua de la ora 13:00 pe teren propriu cu A.S. Viitorul Negomir, echipă clasată pe locul XIII, cu 3 p.

Constantin DĂRVĂREANU

COLEGIUL DE REDACȚIE:

Constantin DĂRVĂREANU, redactor șef
Nicolae VINȚANU, redactor șef adj.

Otilia GIURCA, redactor

Cristian GRECOIU, redactor

Tel. 0744 656 726, e-mail: darvareanu@yahoo.com

Ziar tipărit cu sprijinul
Primăriei
și Consiliului Local Novaci
și al obștilor de moșneni din Novaci,
Pociovaliștea și Cernădia.

Pre-press & print:

Tipografia
ProdCom

S.C. TIPOGRAFIA PROD COM S.R.L.
Târgu-Jiu, Gorj, str. Lt. Col. Dumitru Petrescu, nr.20
Tel. 0253-212.991, Fax 0253-218.343
E-mail: tipografia.prodcom@gmail.com

Tehnoredactare:
RODICA TEIȘI